Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 873

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ. ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ'

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπὸ τὸ Στάδιον.—Ὁ λόγος τοῦ Διαδόχου.—Ἀπὸ τὸ πανηγυρικὸν φύλλον τοῦ Νέου Ἄστεως.—Μυστικὰ μιλήματα (Κωστῆ Παλαμᾶ).—Ἡ πάλη Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου καὶ Ἀυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου.—Ἐντυπώσεις ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας.—Τὰ φουντούκια (κατὰ μετάφρασιν Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Οἱ Ὀλυμπιονῖκαι.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: Ἡ γυμναστικὴ εἰς τὴν ἑλληνικὴν τέχνην.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Τὸ Στάδιον, τὸ λευκόν, τὸ ὡραῖον, τὸ μαρμαροσκεπασμένον, εἶχε μετουσιωθῆ, μετεμψυχωθῆ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Μία ζωὴ παγκόσμιος, ζωὴ παρμένη ἀπὸ ὅ,τι ἔχει εὐγενὲς καὶ μεγάλο καὶ ἐπίλεκτον ἡ ἀνθρωπότης ὅλη, ἔπλεξε τὸ μυριόχρωμον μωσαϊκόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκεπάσθη ὁ λευκὸς ναὸς τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ὡραιότητος. Τὰ ὡραῖα μάρμαρα ἐνικήθησαν ἀπὸ τὴν ἀκτιν βολίαν τῶν χρωμάτων, ἀπὸ τὴν λάμψιν ὅπου ἐσκόρπιζεν ἐπάνω των τὸ φῶς ἑκατὸν χιλιάδων ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τὸν ἠλεκτρισμόν, τὸν ὁποῖον ἡ προσδοκία τῆς ἀπολαύσεως εἶχε συσσωρεύσει κάτω ἀπὸ τὰ στήθη ὅλου ἐκείνου τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἕνα μόνον ἐλάτρευε Θεόν, μίαν μόνην εἶχε θρησκείαν, τὴν τοῦ κάλλους, τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀκμῆς.

Ὁ οὐρανὸς ἐπάνω, ὑψηλά, ἤρεμος, γαλήνιος, χωρὶς ζωηρότητα, χωρὶς χρῶμα, κάτι ὡς θαμβωμένον ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς καὶ τὴν γραφικότητα καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς εἰς μυρίας ζωὰς παλλομένης ἀγκάλης τοῦ Ἀρδητοῦ.

Μεταξὺ τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω μία γραμμὴ ὁμοιόμορφος εἰς χρώματα φαιά, μαῦρα, κόκκινα, κεντημένα μὲ χρυσόν, κάτι ὡς μαίανδρος ζωντανὸς ἀπὸ ἄνδρας τοῦ στρατοῦ καὶ ὀπίσω ἀπὸ αὐτοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀπὸ μία πυραμὶς ἀνθρωπίνων σωμάτων, πλέουσα μέσα εἰς τὰ πρόσινα τῶν λόφων.

Εἰς τὸ μεταξὺ ἀνὰ διαστήματα αἱ σημαῖαι ὅλων τῶν κρατῶν κολποῦνται εἰς ὡραίους κυματισμούς, πτυχοῦνται εἰς πτυχὰς γραφικάς, σύμβολα τῆς ἀδελφοποιήσεως ὅλων τῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην καὶ αἰώνιον θρησκείαν τοῦ ὡραίου.

Κάτω πρὸς τὰ προπύλαια μία πρασίνη ὄασις, καὶ γύρω εἰς τὰ πέριξ τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ μέχρι τοῦ Ζαππείου μία θάλασσα ἀνθρωπίνων κεφαλῶν.

Τὸ ἄσμα αὐτῆς τῆς ζωῆς, τὸν ὕμνον αὐτῆς τῆς ὡραίας θρησκείας τονίζουν ὅλαι αἱ μουσικαὶ μαζῆ, παρελαύνουσαι ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην περὶ τὸν στίβον. Αἱ βασιλικαὶ συνοδίαι ἐμφανίζονται κάτω εἰς τὰ προπύλαια.

Οἱ ἰσχυροὶ καὶ προνομιοῦχοι βαδίζουν μέσα εἰς μίαν ἀληθῆ δόξαν χαρᾶς, τὴν ὁποίαν κανεὶς στεναγμός, κανεὶς θρόμβος αἵματος, καμμία ἀγωνία πόνου, κανὲν νέφος θανάτου δὲν ἐσκίασε καὶ δὲν θὰ σκιάσῃ. Οἱ αἰῶνες, οἱ ὁποῖοι ἐπέρασαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μεγάλων ἀρχόντων τῆς ἀρχαιότητος, οἱ αἰῶνες τῶν κολοσσιαίων καὶ τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ τῶν αἱματοβαμμένων παλαιστρῶν, οἱ αἰῶνες τῶν Νερώνων καὶ τῶν Μεσσαλινῶν λησμονοῦνται κάτω ἀπὸ τὰς γλυκείας μορφὰς καὶ τὰς ἠρέμους φυσιογνωμίας καὶ τὴν ἁπλότητα τῶν περιβολῶν καὶ τὰ ἀκτινοβόλα μειδιάματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγαθότητος, τὴν ὁποίαν σκορπίζει γύρω της ἡ Βασιλικὴ πομπή.

Οὔτε θρόνοι ὑψηλοί, οὔτε χρυσὸς καὶ πολύτιμοι λίθοι, οὔτε συνοδίαι ραβδούχων καὶ ὀργάνων τρόμου καὶ δεσποτισμοῦ. Μό-

λις μία λωρὶς πορφύρας, ριμμένη ἐπάνω εἰς τοὺς θώκους, χρωματίζει τὰς θέσεις ἑνὸς τῶν κραταιοτέρων Βασιλέων τῆς γῆς καὶ ἑνὸς τῶν εὐγενεστέρων κληρονόμων τῆς δοξασμένης καὶ ἀναγεννωμένης ἀρχαιότητος.

Πρὸ αὐτῶν παρελαύνουν ἤδη αἱ συνοδίαι τῶν ὡραίων σωμάτων μὲ τὰς λευκὰς παρθένους τοῦ Βορρᾶ σημαιοφόρους καὶ πρωτοπόρους τῆς ἀθλητικῆς πομπῆς. Ἰδοὺ αἱ γυναῖκες! Ἀπὸ τελευταῖαι ἔγιναν πρῶται. Ἀπὸ μέλη ἀδύνατα τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ἔγιναν τώρα τολμηρὰ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ μέλλοντος. Ἀπὸ ἀπόβλητοι καὶ περιφρονημέναι, ἰδοὺ αὐταὶ δεικνύουσι τὸν δρόμον τῆς νέας θρησκείας εἰς τὰς συγχρόνους των γενεάς. Ἀπὸ ἀσθενεῖς φύλακες τοῦ ἀδύτου τῶν ἑστιῶν, ἰδοὺ αὐταὶ ἰσχυραὶ καὶ ἡρωικαὶ πρόμαχοι τῶν ἐθνῶν.

Ἰδοὺ αἱ μεγάλαι μητέρες, αἱ ὁποῖαι θὰ κυοφορήσουν γενεὰς ἡρώων. Ἰδοὺ ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι θὰ χύσουν νέον αἷμα καὶ νέον σφρῖγος εἰς τὴν ἐκφυλισμένην καὶ κουρασμένην ἀνθρωπότητα.

Ὀπίσω των, εὐθὺς ἀμέσως ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων της καὶ ἔπειτα εἰς ἄλυσιν ἁρμονίας καὶ γραφικότητος ἡ γοητεία τῆς Σουηδικῆς ὁμάδος—χάρμα τῶν ὀφθαλμῶν—καὶ ὅ,τι οἱ δύο κόσμοι ἔχουν ἐκλεκτότερον εἰς νεότητα καὶ ὡραιότητα ἀθλητικήν.

Τὴν παρέλασιν τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων ἀκολουθοῦν αἱ ἀσκήσεις, μὲ τὰς γυναῖκας καὶ πάλιν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Εἶναι ἰσόπαλοι μὲ τοὺς ἄνδρας, χωρὶς οὔτε ἡ σεμνότης των, οὔτε ἡ εὐπρέπεια, οὔτε ἡ κομψότης καὶ ἡ χάρις των νὰ μειωθῇ. Ἡ παράδοσις τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας τῶν γυναικῶν ὑπέστη προχθὲς τὸ τελευταῖόν της κτύπημα. Οἱ μῦς οἱ ἐλαστικοί, οἱ χαλύβδινοι, ἔδωκαν εἰς τὸ Στάδιον τὴν τελευταίαν των ἀπάντησιν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς γρόνθους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ αἰῶνας τώρα τείνονται ἐνώπιόν μας ὡς σύμβολα ὑπεροχῆς.

Οἱ βόρειοι ἄλλως μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Σουηδικῶν ὁμάδων εὐθὺς μετὰ τὰς ἀσκήσεις τῶν γυναικῶν των ἔδωκαν τὴν κλεῖδα τοῦ μυστικοῦ τῆς ἀκμῆς καὶ ὡραιότητός των ὡς φυλῆς. Οἱ εὐσταλεῖς ἔφηβοι μὲ τὰ σώματα τὰ παρμένα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀγάλματα τοῦ Λυσίππου, ἀπεκάλυψαν χθὲς τὸ μυστικὸν τῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑπεροχῆς των. Εἶναι υἱοὶ γυναικῶν ἀνατρεφομένων εἰς τὰς παλαίστρας. Ἀπὸ τὸ μάθημα ἂς ὠφεληθῇ ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία ἔχει καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὡραία.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων προηγήθη ἡ προσφώνησις τοῦ Διαδόχου, προέδρου τῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐπιτροπῆς. Ὁ Διάδοχος ἀπὸ τοῦ στίβου προσεφώνησεν:

Βασιλεῦ,

Ἡ ἐπιτροπὴ ἧς προΐσταμαι, πειθομένη εἰς τὸν Νόμον τὸν ἐπιβάλλοντα εἰς ἡμᾶς τὴν παρασκευὴν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, συνεκάλεσεν ἐν τῷ Σταδίῳ τούτῳ ὅπερ ἀπεκατέστησεν εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος φιλογενὲς τέκνον τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, ἅπαντα τὰ Ἔθνη ὅσα θεσμὸν προόδου καὶ κόσμημα τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν ἐθεώρησαν τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸν ἀθλητισμόν.

Εὐγνώμονες δὲ βλέπομεν στεφομένους σήμερον τοὺς ἡμετέρους μόχθους διὰ τῆς παρουσίας τοῦ διεθνοῦς ἀγήματος, ὅπερ παρετάχθη πρὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τοῦ Ἄνακτος τοῦ κραταιοῦ ἡνωμένου βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.

Ἡ Ἑλλὰς ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας της, ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς ἀριστεῖς τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς τοὺς προσρεύσαντας ἐκ πάσης γωνίας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, εὑρύνεται ταύτας τὰς ἡμέρας εἰς Στάδιον παγκόσμιον, ὅπου ἡ νίκη θὰ σκορπίσῃ τὰς δάφνας της ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν λογάδων ἐθνῶν.

Ἀλλ' εἰς οἱανδήποτε πατρίδα καὶ ἂν κομίσωσι τὸ ἔπαθλον τῆς δικαίας αὐτῶν νίκης οἱ στεφηφόροι, ἐλπίζομεν νὰ μὴ λησμονήσωσιν, ὅτι ἐστέψαμεν τοὺς κροτάφους αὐτῶν μὲ κότινον τῆς Ὀλυμπίας βλαστήσαντα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἂς μὴ λησμονήσωσιν ὅτι ἐπεφήμησαν αὐτοὺς ὡς Ὀλυμπιονίκας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τῶν Ἀθηνῶν οἱ ἔγκονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀναγνωρίζοντες ἀδελφοὺς ἐκείνους, οὓς διέθρεψεν εἰς τὰς νίκας ἡ ἀθλητικὴ, τῆς Ἑλλάδος ἡ εὐγενὴς θυγάτηρ. Ἀπερχόμενοι δὲ ἐντεῦθεν νικηταί, ἂς θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ἄλλους Ἀθηναίους, ἀφ' οὗ ἠξιώθησαν τῶν Ἀθήνησιν ἄθλων.

Ὑπὸ τοιούτους οἰωνοὺς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ 1006.

Ὁ βασιλεὺς μετὲ ταῦτα ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΟΥ «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ»

Ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ φύλλου τοῦ Νέου Ἄστεως, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγίστην ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, παραλαμβάνομεν χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας τὸ ὡραῖον καὶ ἐπίκαιρον διὰ τοὺς ἀγῶνας ποίημα τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, «**Μυστικὰ Μιλήματα**» τὴν πάλην **Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου** καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ Γερμανοῦ ἀρχαιολόγου Φουρτβαΐγκλερ: Ἡ Γυμναστικὴ εἰς τὴν Ἑλλην. Τέχνην.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΙΛΗΜΑΤΑ

Ἡ Μοῦσα τοῦ ὕμνου.

Παλάτι, θέατρο, ναός; Ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, ὦ θάμπη!
Ἡ ἀρχαία ψυχὴ σὲ κατοικεῖ;
Τάχα τὸ μάρμαρο ἢ αὐτὴ στοὺς γύρους σου ἔτσι λάμπει!
Ὀλύμπιος ὕμνος μέσα μου σαλεύει. Τρέχω ἐκεῖ.

Ἡ Μοῦσα ποῦ στοχάζεται.

Κορφοῦλες μὲ τὰ πλάγιά σας κλιμακωτά, ποῦ ἡ χλόη
Φύτρωνε ἀπάνω σας λιγνή, καὶ ζούσατε, ὦ τί κρῖμα!
Δὲν εἶστε πειά. Καὶ μέσα μου ξυπνάει τὸ μυρολόϊ.
Τώρα τὸ πλούσιο μάρμαρο σᾶς ἔθαψε· εἶνε μνῆμα.

Ἡ Μοῦσα τοῦ ὕμνου.

Γύρισες πίσω, πάγκαλη ψυχή,
Στὴ μιὰ τὴ γῆ τὴ μοναχὴ
Ποῦ σοῦ τὴ δώσαν οἱ θεοὶ πατρίδα καὶ θρονί σου;
Σὰν τὸ καπλάνι λύγισε, κορμί, σὰν πέτρα στήσου.

Ἡ Μοῦσα ποῦ στοχάζεται.

Θρονί της καὶ πατρίδα της; Τἀθάνατα καὶ θεῖα
Παντοῦ σὰν ἄστρα δείχνονται, παντοῦ σὰν τὰ στοιχεῖα,
Παντοῦ ὅπου στέκουν τὰ καλά, τἀληθινά, τὰ ὡραῖα,
Ὅπου βωμὸς εἶν' ἡ Ζωὴ κι' ὅπου Θεὸς ἡ Ἰδέα.

Ἡ Μοῦσα τοῦ ὕμνου.

Ἀρχαία ψυχή, στοῦ πρώτου σου κορμιοῦ ἀραξοβόλι
Γύρισες πίσω; Ἀνάστησες τὴν ἀκριβή σου πόλη;
Μαζί σου ὅλα τἀνάστησες; Ἀκούω τοῦ Σοφοκλῆ σου,
Καθὼς πρωταγικήθηκε, τὸ μίλημα, στὴ γῆ σου.

Ἡ Μοῦσα ποῦ στοχάζεται.

Γυρίζουν ὅλα, ἀλλάζοντας. Κ' ἐγὼ ἄκουσα μιὰ μέρα
Κάποιο τραγοῦδι τοῦ βουνοῦ ποῦ τὄλεγε τὸ στόμα
Καὶ τὄπαιζε συντροφικὰ χωριάτισσα φλογέρα.
Καὶ μέσα του σὲ ξάνοιξα κ' ἐμπρός μου σ' ἔχω ἀκόμα,
Ἀρχαία ψυχὴ νὰ πολεμᾷς μεσ' τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο
Γιὰ νὰ ὑψωθῆς, κορυδαλός, γιὰ νὰ φυτρώσῃς, κρῖνο,
Τἀηδόνι πάει τοῦ Κολωνοῦ καὶ εἶν' ὄνειρο ἡ λαλιά του,
Βιβλία, τοῦ κάκου, λείψανα, καὶ τῆς σοφίας ἡ βρύση.....
Καὶ μιὰ φλογέρα εἶνε γραφτὸ μὲ νέο σκοπὸ ἐδῶ κάτου
Νὰ ξαναδράξῃ τὄνειρο καὶ νὰ τὸ ξαναζήσῃ.

Κωστῆς Παλαμᾶς

Η ΠΑΛΗ ΜΙΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΟΥ
ΚΑΙ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΥ

Ὅλη ἡ Ἑλλὰς — ἡ Ρόδος, ἡ Ἀρδεᾶτις ἡ πλέον ἀπομεμακρυσμένη πόλις τῆς Ἰβηρίας, ἡ πλουσία Ταρσός, ἡ Σινώπη τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τέλος πᾶσα φυλὴ καυχωμένη διὰ τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν ἀπέστελλον ἀντιπροσώπους εἰς τὴν Ὀλυμπίαν. Οἱ Συβαρῖται ἀπέστελλον ἀπεσταλμένους αὐτόχρημα ἐκθαμβωτικῆς ἐπιδεικτικότητος καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ἁπλοῦς ἄνδρας μὲ κάλλος Ἀχιλλέων καὶ σώματα Ἡρακλέων. Οἱ Ἀθηναῖοι διεκρίνοντο διὰ τοὺς εὐγράμμους μηρούς καὶ τὴν χάριν τῶν κινήσεων, οἱ Κροτωνιᾶται ὡδηγοῦντο ὑπὸ τοῦ Μίλωνος, τοῦ ἰσχυροτέρου ἀνθρωπίνου πλάσματος, οἱ Σάμιοι καὶ Μιλήσιοι ἠμιλλῶντο μὲ τοὺς Κορινθίους καὶ τοὺς Μιτυληναίους κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἐκεῖ συνεκεντροῦτο τὸ ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἐκεῖ παραπλεύρως τῶν ἀνδρῶν πάσης τάξεως καὶ ἔθνους, παρεκάθηντο αἱ ὡραιότεραι νεάνιδες, κυρίως ἐκ Σπάρτης.

Μετέβαινον εἰς Ὀλυμπίαν διὰ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἄνδρας διὰ τῶν ἐπευφημιῶν των. Ἡ ἀγορά, εὑρισκομένη ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔβριθεν ἐμπόρων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ἕλληνες, Καρχηδόνιοι, Λυδοί, Φρύγιοι, Φοίνικες ἐκ Παλαιστίνης διεξῆγον τὰς ἐμπορικάς των συναλλαγὰς καὶ ἐξέθετον τὰ ἐμπορεύματά των εἰς παραπήγματα καὶ εἰς σκηνάς. Τί νὰ περιγράψῃ τις, — τὰ συνωθούμενα πλήθη τοὺς ἀπηχοῦντας χορούς, τὰς καπνιζούσας ἑκατόμβας, τὰς κομψὰς περιβολάς, τὰ πολύτιμα ἄρματα καὶ τοὺς ἵππους, τὴν σύγχυσιν τῶν γλωσσῶν, τὰς εὐθύμους καὶ χαρωπὰς ἀνακραυγὰς τῶν συναντωμένων μετὰ πολυχρόνιον ἀποχωρισμὸν παλαιᾶς φιλίας, τὸ μεγαλεῖον τῶν πρέσβεων τῶν ἀποστελλομένων ὡς ἀντιπροσώπων εἰς τὰς ἑορτάς, τὰ σμήνη τῶν θεατῶν καὶ τῶν ἐμπόρων, τὸν πυρετὸν διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων, τὸ ἐξαίσιον θέαμα τῶν θεατῶν, τὴν ἀτελείωτον ἀγαλλίασιν εἰς τὸ ἄγγελμα τῆς νίκης, τὴν ἀπονομὴν ὑπὸ παιδὸς ἐξ Ἤλιδος, τοῦ ὁποίου ἀμφότεροι οἱ γονεῖς ἔπρεπε νὰ ζῶσι, τοῦ κλάδου τοῦ κοτίνου ἀποκοπτομένου διὰ χρυσῆς μαχαίρας ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας τῆς Ἄλτεως, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλῶν αἰώνων εἶχε φυτεύσει ὁ Ἡρακλῆς; Εἶναι δυνατὸν νὰ περιγράψῃ τις τὰς ἀτελειώτους ἐπευφημίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐδονεῖτο ὁλόκληρον τὸ Στάδιον, ὅταν Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ἐνεφανίσθη φέρων διὰ μέσου τοῦ Σταδίου εἰς τὴν Ἄλτιν τὸ χαλκοῦν ἄγαλμά του χωρὶς νὰ προσκόψῃ που; Ἀληθινὸς γίγας δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ κύψῃ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ μετάλλου, ἀλλ' ὁ Μίλων τὸ ἔφερεν, ὅπως Λάκαινα τροφὸς θὰ ἐβάσταζε βρέφος.

Οἱ θαυμασιώτεροι στέφανοι, μετὰ τὸν Κίμωνα, ἐκερδήθησαν ὑπὸ δύο Σπαρτιατῶν ἀδελφῶν, τοῦ Λυσάνδρου καὶ τοῦ Μάρωνος, υἱῶν τοῦ ἐξορίστου εὐγενοῦς Ἀριστομάχου. Ὁ Μάρων ἀνεδείχθη νικητὴς τοῦ δρόμου. Ὁ Λύσανδρος πρὸς ἀπερίγραπτον χαρὰν τῶν παρισταμένων, συνηγωνίσθη εἰς τὴν πάλην μὲ τὸν Μίλωνα, τὸν ἀκατάβλητον νικητὴν τῶν Πυθικῶν καὶ Ἰσθμικῶν ἀγώνων. Ὁ Μίλων ἦτο ὑψηλότερος καὶ ἰσχυρότερος τοῦ Σπαρτιάτου, τοῦ ὁποίου τὸ παράστημα ὡμοίαζε πρὸς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ὁποίου ἡ δροσερὰ νεότης ἀπεδείκνυεν, ὅτι μόλις εἶχε χειραφετηθῇ ἀπὸ τοῦ παιδονόμου.

Ὁ νεανίας καὶ ὁ ἀνὴρ ἵσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων ἐν τῇ περικαλλεῖ γυμνότητί των, ἀποστίλβοντες ἐκ χρυσίζοντος ἐλαίου ὡς πάνθηρ καὶ λέων, ἑτοιμαζόμενοι πρὸς σύγκρουσιν. Ὁ νεαρὸς Λύσανδρος πρὸ τῆς πρώτης προσβολῆς ἀνυψώσας τὰς χεῖρας εἰς ἐπίκλησιν πρὸς τοὺς θεατὰς ἐνέκραξεν:

— Ὑπὲρ τοῦ πατρός μου, τῆς τιμῆς μου, καὶ τῆς φήμης τῆς Σπάρτης!

Ὁ Κροτονιάτης ἐμειδίασε περιφρονητικῶς πρὸς τὸν νεανίαν.

Ἡ πάλη ἤρχισεν. Ἐπὶ πολὺν χρόνον οὐδέτερος τῶν ἀντιπάλων ἐπετύγχανε νὰ ὑπερισχύσῃ. Ὁ Κροτωνιάτης προσπαθεῖ διὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀκαταβλήτων βραχιόνων του νὰ συλλάβῃ τὸν ἀντίπαλόν του διολισθαίνοντα διὰ μέσου τῶν ὀγκωδῶν χειρῶν τοῦ ἀθλητοῦ. Ἡ τάλη τῆς περιπτύξεως διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, οἱ δὲ θεαταὶ παρηκολούθουν σιωπηλοί, μὲ διακεκομμένην τὴν ἀναπνοήν. Οὐδεὶς ἦχος ἠκούετο πλὴν τῶν ὑποκόφων ἤχων τῶν πελμάτων τῶν παλαιόντων καὶ τῶν ἀσμάτων τῶν πτηνῶν τῆς Ἄλτεως. Τέλος διὰ τῆς θαυμασιωτέρας κινήσεως, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ φαντασθῇ ἄνθρωπος, ὁ νεανίας συνέλαβε τὸν ἀντίπαλόν του. Ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς μάτην ἐνέτεινεν ὅλας τὰς δυνάμεις του ὁ Μιλων διὰ νὰ ἀπολυτρωθῇ τῶν χαλυβδίνων χειρῶν τοῦ νεανίου. Ὁ ἱδρώς, ὁ προκληθεὶς ἐκ τῆς τρομερᾶς πάλης, ὕγραινε τὴν ἄμμον τοῦ Σταδίου.

Ἡ ἔξαψις τῶν θεατῶν ηὔξανεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἡ σιγὴ καθίστατο βαθυτέρα. Αἱ ἐνθαρρυντικαὶ ἀναφωνήσεις ἠκούοντο σπανιώτεραι. Οἱ στεναγμοὶ τῶν παλαιόντων καθί-

σταντο μᾶλλον ἀκουστοί. Τέλος ἡ δύναμις τοῦ νεανίου ὑπεχώρησεν. Ἐνθαρρυντικὴ κραυγὴ τῶν χιλιάδων στομάτων τὸν ἐπευφήμισε. Καταβαλὼν πάλιν ὅλας τὰς δυνάμεις του, δι' ὑπερανθρώπου προσπαθείας ἐδοκίμασε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἀλλ' ὁ Κροτωνιάτης, ἀντιληφθεὶς τὴν στιγμιαίαν ἐξάντλησίν του, συνέσφιγξε τὸν νεανίαν δι' ἀκαταμαχήτου περιπτύξεως. Ρεῦμα μελανοῦ αἵματος ἐξώρμησεν ἐκ τῶν ὠραίων χειλέων τοῦ νεανίου, πεσόντος ἐκ τῶν παλλομένων βραχιόνων τοῦ γίγαντος ἀναισθήτου κατὰ γῆς. Ὁ Δημοκήδης, ὁ διασημότερος ἰατρὸς τῶν χρόνων, ἔσπευσε νὰ παράσχῃ βοηθείας, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη οὐδὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ διὰ τὸν ἀτυχῆ νεανίαν. Ἦτο νεκρός.

Ὁ Μίλων ὑπεχρεώθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ στεφάνου τοῦ νικητοῦ, ἡ δὲ φήμη του ἀπήχησε καθ'ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἀληθῶς προτιμότερον εἶνε νὰ θνήσκῃ τις ὡς ὁ Λύσανδρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, ἢ νὰ διέρχηται μακρὰν ζωὴν ἀδρανείας εἰς ξένην χώραν ὡς ὁ Καλλίας! Πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἀνδρῶν της συνώδευσε τὸν νεκρὸν τοῦ ὡραίου νεανίου εἰς τὴν ἐπικήδειον πυράν, ἀπεφασίσθη δὲ ν' ἀνεγερθῇ ὁ ἀνδριάς του εἰς τὴν Ἄλτιν, παραπλεύρως τῶν ἀνδριάντων Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου καὶ Πραξιδάμα τοῦ ἐξ Αἰγίνης.

Τέλος οἱ κήρυκες διεκήρυξαν τὰ βραβεῖα τῶν ἑλλανοδικῶν. Ἡ Σπάρτη ἐλάμβανε τὸν στέφανον τοῦ νικητοῦ διὰ τὸν νεκρόν, καθόσον οὐχὶ ὁ Μίλων, ἀλλ' ὁ θάνατος εἶχε νικήσει τὸν εὐγενῆ Λύσανδρον. Ὁ διεξαγαγὼν ἐπὶ δίωρον ἀκατάβλητον πάλην μετὰ τοῦ ἰσχυροτέρου τῶν Ἑλλήνων ἠξιοῦτο τοῦ κλάδου τοῦ κοτίνου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Αἱ Ἀθῆναι ἀγωνίζονται καὶ ἀγωνιοῦν. Ὅλη ἡ πόλις ζῇ καὶ πάλλεται ὡς ἕνας ἄνθρωπος μέσα εἰς τὸ Στάδιον καὶ ἔξω εἰς ὅλα τὰ κέντρα καὶ τὰ ὑπαίθρια γυμναστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα γίνονται ἀγῶνες. Ἡ δροσερὰ πνοὴ τοῦ ἀθλητισμοῦ πνέει παντοῦ καὶ κάθε ἄλλη ἐνασχόλησις, κάθε βιωτικὴ μέριμνα, κάθε σκέψις καὶ συλλογισμὸς ὑποχωροῦν πρὸ τῆς κυριαρχίας αὐτοῦ τοῦ χύσαντος νέον αἷμα εἰς τὰς φλέβας, νέαν δύναμιν εἰς τὴν ψυχήν.

Αἱ συνήθειαί μας ὅλαι μετεβλήθησαν, ἡ ζωή μας ἤλλαξεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Οἱ φύσει ζωηροὶ καὶ δραστήριοι ἔφθασαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὸ ἀνώτατον ρεκὸρ πάσης ἐνεργείας, οἱ νωθροὶ καὶ οἱ χαϊδευμένοι τῶν ἀναπαύσεων καὶ μεταξὺ τούτων πολλαὶ κυρίαι μετεβλήθησαν εἰς ἀνθρώπους ἡρωικούς.

Ἰδοὺ αἴφνης τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς μιᾶς ἡμέρας Ἀθηναϊκῆς: Τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἓξ ἐξυπνοῦν, εἰς τὰς ὀκτὼ καταλύζουν τὴν ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, διαπλέουν τὴν θάλασσαν, ἀναρριχῶνται εἰς βαπόρια, τρέχουν εἰς τοὺς περὶξ λόφους, διὰ νὰ παρακολουθήσουν καὶ ἀντιληφθοῦν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λεμβοδρομιῶν καὶ τοῦ κολυμβήματος. Περιμένουν ὑπομονητικώτατα μίαν, δύω, τρεῖς ὥρας, χωρὶς κανεὶς νὰ παραπονῆται, κανεὶς νὰ ἀδημονῇ. Ἀδιάφορον ἂν ὁ καιρὸς ἀπειλῇ καταιγίδα, ἂν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα εἶνε σκεπασμένα ἀπὸ σκοτεινοὺς ἀτμούς, ἂν ἀραιαὶ σταγόνες βροχῆς βρέχουν καπέλλα καὶ φορέματα.

Τὸ μόνον παράπονον εἶναι ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ὡραῖος, ὅτι ἡ θάλασσα ἔχει σκεπάσει ὅλα τὰ γαλανὰ χρώματά της μὲ τὸ ἄσχημον αὐτὸ στακτερὶ χρῶμα τῶν θαλασσῶν τοῦ Βορρᾶ καὶ ὅτι τὰ θαλάσσια ἀγωνίσματα θὰ χάσουν ἕνεκα τούτου καὶ κάλλος καὶ γραφικότητα. Ἐπὶ τέλους αἱ ἀγωνιζόμεναι λέμβοι διακρίνονται ὡς μελανὰ μεγάλα πουλιὰ κτυπῶντα κανονικῶς τὰ πτερά των ἐπάνω εἰς τὰ ἥσυχα νερά. Ὅλων αἱ ἀναπνοαὶ σταματοῦν, ὅλων τὰ βλέμματα μεταβάλλονται εἰς τηλεσκόπια, ὅλων αἱ ψυχαὶ πάλλονται εἰς ἕνα παλμὸν ὑπερτάτης προσδοκίας. Καὶ ὅσον αἱ λέμβοι πλησιάζουν, καὶ τὰ σήματα τῶν κωπῶν τῶν λέμβων μαρτυροῦν τὴν ξένην ἐθνικότητα τῶν νικητῶν, τόσον ἡ ἀγωνία ἐντείνεται καὶ τὰ χειροκροτήματα τὰ ὑποδεχόμενα τοὺς νικητὰς εἶναι χλιαρά. Μέχρις ὅτου εἰς τὸ τρίτον ἀγώνισμα τῶν δέκα ἓξ κουπιῶν ἡ νίκη εἶναι ἰδική μας. Τότε πλέον ὅλοι ἀναπνέουν, ὅλοι ζωηρεύουν, ὅλοι χειροκροτοῦν καὶ ζητωκραυγάζουν. Ἔχομεν ἕνα Ὀλυμπιονίκην θαλασσινόν. Τὰ φημισμένα Ἑλληνικὰ ναυτόπουλα, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κανάρη καὶ τοῦ Τομπάζη δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν ὀπίσω ἔστω καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰταλούς, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται οἱ πρῶτοι κωπηλάται τοῦ κόσμου.

Δι' αὐτὸ ὅταν οἱ πολεμικοὶ ναῦται τῆς Ὄλγας, μὲ τὰ θαλασσοψημένα πρόσωπα καὶ τοὺς ὡς ἀπὸ ἀναλυμένον χαλκὸν βραχίονας ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα πρῶτοι καὶ ὕψωσαν μεθοδικῶς εἰς τὸν ἀέρα τὰ δέκα ἓξ κουπιά των, χαιρετῶντα τὸν ναύαρχόν των πρίγκηπα Γεώργιον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, ἡ ὁποῖα ὑψοῦτο εἰς τὸν ἱστόν, ὅλον τὸ πλῆθος τὸ περὶξ ἐφρικίασεν ὡς εἷς ἄνθρωπος, ὅλοι ἐπευφήμησαν καὶ πολλοὶ ἐδάκρυσαν.

Μία ἐλπὶς ἀνέτειλλεν ἀπὸ τὰ κουπιὰ ἐκεῖνα καὶ μία ἀνάμνησις ἱερὰ ἐπανήρχετο εἰς τὰ πνεύματα ὅλων. Καθένα ἀπὸ τὰ ἡλιοκαυμένα αὐτὰ θαλασσοπούλια θὰ ἠμποροῦσεν ἴσως νὰ θαυματουργήσῃ καὶ πάλιν, ἂν αἱ νίκαι τῶν θαλασσῶν ἐκερδίζοντο σήμερον ἀπὸ τὰ κουπιὰ καὶ τὰ ἐλαφρὰ καραβάκια, ὡς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν τοῦ μεγάλου παρελθόντος τῶν ναυμάχων τῆς Σαλαμῖνος δὲν ἔλλειψεν οὔτε ἡ ὡραία εἰκὼν τῶν θαλασσινῶν γυναικῶν. Αἱ Δανίδες κωπηλάτριαι ἔκαμαν μίαν παρέλασιν ναυτικῆς ἐπιδείξεως πρὸ τῆς ἐξέδρας καὶ περιῆλθον τὰ πλοῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐχαιρετήθησαν μὲ βροχὴν χειροκροτημάτων. Δὲν εἰξεύρω, ἐὰν ἡ φημισμένη Ἀρτεμισία τῆς Σαλαμῖνος ἦτο ξανθὴ καὶ χαριτωμένη, ὅπως τὰ λευκὰ αὐτὰ καὶ χρυσόμαλλα κορίτσια τοῦ Βορρᾶ, βεβαίως ὅμως αὐταὶ δὲν θὰ κατέφευγον εἰς τὸν δόλον, ὡς ἐκείνη, διὰ νὰ σωθοῦν. Θὰ ἐπολέμων καὶ δὲν θὰ ἐνικῶντο, διότι εἶναι γυμνασμέναι διὰ νίκας μόνον καὶ διὰ θριάμβους, αὐταὶ αἱ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ἦτο σχεδὸν μεσημέρι, ὅταν ἤρχισε τὸ κολύμβημα. Οἱ κολυμβηταὶ ἦσαν ξένοι ὅλοι καὶ ἐν τούτοις τὸ ἐνδιαφέρον δὲν ἐμειώθη, διότι ὅλαι καὶ ὅλοι ἔμειναν μέχρι τέλους διὰ νὰ χειροκροτήσουν μίαν ἀκόμη φορὰν νικητάς.

Τὸ ἀπόγευμα τὸ ποδηλατοδρόμιον ἦτο γεμάτο κόσμον καὶ τὸ σκοπευτήριον ἐπίσης καὶ τὰ γυμναστήρια τοῦ Lawn Tennis καὶ τῆς ποδοσφαίρας καὶ ἡ κυκλοτερὴς αἴθουσα τοῦ Ζαππείου ὅπου ἐγίνετο τὸ σπαθί. Οἱ πρωινοὶ τῆς ἐξέδρας καὶ τῶν πλοίων συνηντῶντο τώρα εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα τῆς ξηρᾶς, ὅλαι καὶ ὅλοι ζωηροὶ καὶ ἀκούραστοι καὶ φρέσκοι, λησμονήσαντες ἐντελῶς ὅτι εἶχαν σηκωθῆ τὸ πρωὶ εἰς τὰς ἕξ, ὅτι δὲν εἶχαν ἀναπαυθῆ τὸ μεσημέρι, καὶ ὅτι τὸ πρηγούμενον βράδυ εἶχαν κοιμηθῆ μετὰ τὰ μεσάνυκτα ὕστερον ἀπὸ τὴν θαυμασίαν νυκτερινὴν φωτοπομπήν.

Ἡ νυκτερινὴ φωτεινὴ παρέλασις.

Ἦτο ὄνειρον ἢ ἦτο πραγματικότης ὅ,τι ἐβλέπαμεν; Ἕνας κόσμος φωτεινὸς κινούμενος, κάτι ὡς ἀστερισμοὶ καὶ ὡς γαλαξίαι, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν ἔξαφνα τὸν δρόμον των, ἄφηναν τὰς ἀνὰ τὰ οὐράνια ὕψη τροχιάς των καὶ κατῆλθαν νὰ περιέλθουν τὴν πόλιν μας καὶ νὰ προσθέσουν τὸν τόνον τῆς φωτεινῆς αἴγλης των εἰς τὰς ὡραίας ἑορτὰς τῶν σωμάτων. Κανεὶς δὲν ἐπερίμενε τὴν μαγείαν τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς ἑορτῆς, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε φαντασθῆ ὅτι ἥλιοι ἀναρίθμητοι καὶ ἀναρίθμητα φωτεινὰ στέμματα καὶ ἀσπίδες φωτειναὶ καὶ σημαῖαι ὅλων τῶν ἐθνῶν, μὲ χρωματιστὰ φῶτα καὶ σελῆναι καὶ ἡμισέληνοι θὰ ἔκαμναν τοιαύτην μακρὰν καὶ ἀτελείωτον παρέλασιν μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς πομπῆς εὑρισκομένην εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας καὶ τὴν οὐράν της ἐκτυλισσομένην ἀκόμη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Αἱ Ἀθῆναι, ὁ Πειραιεύς, ὅλα τὰ πέριξ καὶ ὅλος ὁ ἔκτακτος κινητὸς πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης, ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας ἄνθρωποι, εὑρίσκοντο εἰς τὸ πόδι, μάζαι συμπαγεῖς, προηγούμεναι τῆς φωτεινῆς παρελάσεως καὶ ἄλλαι ἀκολουθοῦσαι καὶ ἄλλαι συνωθούμεναι εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ τὰς πλατείας καὶ τοὺς ἐξώστας καὶ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα ὅλων τῶν σημείων τῆς πόλεως, ὁπόθεν διῆλθεν ἢ καὶ ἀπὸ μακρὰν ἐφαίνετο ἡ φωτεινὴ παρέλασις.

Καὶ παρῆλθε καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ τοῦ φωτός, μὲ μεγαλοπρεπῆ ἁρμονίαν καὶ τάξιν, μὲ συνοδείαν ζωηρῶν μουσικῶν ἐμβατηρίων καὶ ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων, κἄτι ὡς ὄνειρον, ἐνθυμίζον τὰς νυκτερινὰς ἑορτὰς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἢ τὰς χιλίας καὶ μίαν νύκτας τῶν παραμυθιῶν. Ἡ ὡραία φωτεινὴ καθεσπερινὴ διακόσμησις τῶν τόξων καὶ τῶν χρωματιστῶν γηρλαντῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὠχρίασε πρὸ τῆς μαγικῆς αὐτῆς παρελάσεως καὶ αἱ μυριάδες τῶν φωτεινῶν γλωσσίδων ἐσβέσθησαν διὰ νὰ φανῇ ἀκόμη λαμπρότερον τὸ μεγαλοπρεπὲς κινητὸν πανόραμα τῆς ἀλησμονήτου ἑσπέρας.

Τὰ ἀγωνίσματα

Ἡ πρώτη τοῦ Σταδίου μετὰ τὴν ἔναρξιν ἦτο ἡμέρα δρόμου ἑκατὸν μέτρων καὶ ὀκτακοσίων καὶ πέντε μιλλίων. Ἦτο ἡμέρα πάλης καὶ ἄρσεως βαρῶν καὶ πεντάθλου καὶ ἅλματος ἁπλοῦ καὶ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ, ἦτο ἡμέρα ποικίλη εἰς ἀγωνίσματα καὶ εἰς συγκινήσεις, ἡμέρα ἡ ὁποία δὲν ἐσημείωσεν εἰς τὸ Στάδιον κανένα Ὀλυμπιονίκην Ἕλληνα.

Καὶ πάλιν τὸ Στάδιον μωσαϊκὸν ἀνθρώπων καὶ χρωμάτων καὶ μόνον οἱ διάδρομοι ἀφήνουν γυμνὴν εἰς μικροὺς καταρράκτας τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ λευκοῦ μαρμάρου.

Τὸ τρέξιμον, ἐφ' ὅσον περιορίζεται εἰς ἑκατὸν καὶ πεντακόσια μέτρα εἶναι ἄσκησις ὡραία καὶ οἱ δρομεῖς μὲ τὰς γυμνὰς κνήμας καὶ τοὺς γυμνοὺς βραχίονας καὶ μὲ τὰ ἐλαφρὰ των λευκὰ ἐνδύματα ὁμοιάζουν ὡραίας γραφάς, παρμένας εἴτε ἀπὸ ἀνάγλυφα ἀρχαιολογικῶν μουσείων, εἴτε ἀπὸ μετώπας ἀρχαίων βωμῶν.

Οἱ βόρειοι εἶναι ὅλοι ὑψηλοὶ καὶ μεγάλοι, μὲ πόδια τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρέξουν καὶ πολὺ διὰ νὰ φθάσουν πρῶτοι εἰς τὸ ὁρισθὲν σημεῖον.

Οἱ μεσημβρινοὶ καὶ δυτικοὶ εἶνε μικροὶ μᾶλλον, κατὰ σύμπτωσιν δὲ ὅλοι οἱ δρομεῖς Ἕλληνες τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶναι μικροὶ καὶ ἰσχνοὶ καὶ ὄχι ὡραῖοι. Διὰ τοῦτο καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν δευτέραν στροφὴν τοῦ στίβου εἰς τὸ τελικὸν ἀγώνισμα τῶν πέντε μιλλίων μένουν ὅλοι ὀπίσω καὶ ἡ νίκη μένει εἰς τοὺς βορείους, ἂν καὶ πρὸς στιγμὴν ὁ μικροσκοπικὸς Ἰταλὸς ἐφάνη διεκδικῶν τὰ πρωτεῖα. Εἰς τὸ τέλος ἐν τούτοις οἱ περισσότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς μᾶλλον ἀκόμη εὐσταλεῖς καὶ ὡραίους ἀποχωροῦν εἰς τὸ ἀποδυτήριον, κατακόκκινοι, ἐξηντλημένοι καὶ μένουν τρεῖς μὲ τὸν γίγαντα Ἄγγλον, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας στροφὰς ἐφάνη ὅτι θὰ ἦτο καὶ ὁ ὁριστικὸς νικητής.

Ὡραῖον ἐπίσης ἀγώνισμα εἶναι τὸ ἁπλοῦν ἅλμα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἀμερικὴ ἐνίκησε κατὰ κράτος ὅλον τὸν παλαιὸν κόσμον. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ ἀναδεικνύει τὰ ὡραῖα σώματα, καὶ διότι οἱ ἀθληταὶ φαίνονται ὡς νὰ πετοῦν μᾶλλον ἢ νὰ πηδοῦν εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα τὰ φοβερά.

Ἐν τούτοις μεταξὺ ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων τὰ θεαματικώτερα εἶναι ὁ δίσκος, ἡ λιθοβολία καὶ ἡ σφαιροβολία, ὅταν μάλιστα ἀγωνίζονται εἰς αὐτὰ ἀθληταὶ τῆς χάριτος καὶ τοῦ παραστήματος τοῦ Ἕλληνος Γεωργαντᾶ καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ Σέριδαμ, οἱ ὁποῖοι ἐμοιράσθησαν τὰς νίκας.

ΤΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΑ

Ὁ ἴσιος πράσινος δρόμος ἐπροχωροῦσε πολὺ μακρὰ κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, ἕως εἰς τὴν λευκὴν πεδιάδα, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζεν ὁ λαμπρὸς ἥλιος καὶ ἐχρύσωναν τὰ ὥριμα στάχυα. Ἡ βελουδένια χλόη, ἡ ὁποία ἦτο ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ δρόμου, ἔδιδεν εἰς τὸ δάσος αὐτὸ τὴν ὄψιν τοπίου κήπου, ἀπὸ ἐκείνους ὅπου βλέπομεν εἰς τὰς Βερσαλίας ἢ εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ Hesen, τοῦ ζωγράφου τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος.

Ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς αἱ θέσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον κόψει τὰ δένδρα ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἐπάνω εἰς τὸ χρυσοπράσινον χρῶμά του αἱ σκιαὶ τῶν μεγάλων δένδρων ἐσχημάτιζαν διάφορα ἀραβουργήματα ἀναλόγως μὲ τὸν ἐλαφρὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἐκινοῦσε τοὺς κλώνους των.

Ἐπερπατοῦσαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, σιγά, σιγά, μὲ μικρὰ βήματα, ἐκείνη, ἀκουμπισμένη εἰς τὴν ὑψηλὴν ὀμπρέλλαν της, ἐκεῖνος, εὐθὺς ἀκόμη καὶ ζωηρὸς μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα ὀπίσω εἰς τὴν πλάτην. Ἐκείνη εἶχε σκεπάσει τ' ἀσημένια μπουκλωτὰ μαλλιά της μὲ μίαν ὡραίαν ταντέλλαν, ἐκεῖνος ἐφοροῦσεν ἕνα πλατύγυρον ψάθινον καπέλλον σᾶν ἐκεῖνα ὅπου φοροῦν οἱ ἄραβες τὰς πολὺ θερμὰς ἡμέρας εἰς τὴν

πατρίδα των, ὅταν ἐργάζονται εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν ζαχαροκαλάμων.

Ἐφαίνοντο δυσηρεστημένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, διότι ἐπροχωροῦσαν χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν μεταξύ των, χωρὶς νὰ κυττάζωνται, ἐκτὸς κρυφὰ καὶ τότε ἀκόμη τὰ βλέμματά των ἦσαν γεμάτα ἀπὸ κάποιαν δυσθυμίαν. Ἀφοῦ ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, εὑρέθησαν ὁ ἕνας πλησιέστερον τοῦ ἄλλου καὶ τέλος ὡμίλησαν

— Εἶνε ἀποφασισμένον λοιπόν, εἶπεν ἐκείνη μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἀκόμη κάποιος τόνος θυμοῦ· θέλεις νὰ δημιουργήσῃς τὴν δυστυχίαν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ;

— Θέλω ἀπ' ἐναντίας, ἡ μικρὰ Ἑρμόνη μας νὰ μὴν δυνηθῇ ποτὲ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι ἔγεινα αἴτιος τῆς δυστυχίας της μὲ τὴν ἀπερισκεψίαν μου.

Ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρά, ὡς καλοανατεθραμμένη κυρία ὅπου ἦτο.

— Διότι ὁ νέος ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ δὲν εἶνε τόσον πλούσιος ὅσον ἐκείνη....ὡραῖον ἐμπόδιον! Εἶνε πάντοτε βέβαιον ὅτι θὰ ἔχουν ψωμί.

— Ἀλλ' ὄχι καὶ βούτυρον! παρετήρησεν ὁ παποῦς.

— Ὅταν ἀγαπῶνται, τρώγουν φιλιὰ μαζὶ μὲ τὸ ψωμί των, ἀπεκρίθη ἐκείνη, μὲ ἐλαφρὸν χαμόγελο.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἔκαμεν ἀκόμη μερικὰ βήματα καὶ ἔπειτα, κυττάζουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐστάθηκεν ἐμπρὸς εἰς μίαν φουντουκιά:

— Κύτταξε, φίλε μου, τοῦ εἶπε, νομίζω πῶς βλέπω ἐκεῖ φουντούκια.

Μὲ τὴν ἱπποτικὴν εὐγένειάν του ὁ παπποῦς ἐπλησίασεν, ἔβαλε τὰ χρυσᾶ γυαλιά του, ἐκύτταξε τὴν φουντουκιὰ καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἶνε πραγματικῶς φουντούκια.

— Θέλεις νὰ μοῦ κόψῃς, φίλε μου;

Ὁ παπποῦς ἐκύτταξε τὴν γιαγιὰ μὲ κάποιαν ἔκπληξιν. Πρό τινων ἐτῶν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος εὕρισκαν πλέον εὐχαρίστησιν νὰ τρώγουν φουντούκια.... Ἐν τούτοις μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἐκατέβασεν ἕως τὴν γυναῖκά του τὸν κλῶνον μὲ τὰ φουντούκια, ἐκείνη μὲ λεπτότητα ἔκοψε τὸ φρέσκο μπουκέτο τῶν μικρῶν φουντουκιῶν τῶν μισογινομένων καὶ τὸ ἐκάρφωσε εἰς στῆθός της.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι; εἶπε·

Μία ἀκτὶς ἡλίου, περνῶσα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα, ἐφώτισε κατὰ περίεργον τρόπον τὸ πρόσωπον τοῦ καλοῦ γέροντος ἢ ἐφωτίσθη ἀπὸ μίαν ἀνάμνησιν; Τὰ στακτιὰ μάτια τῆς γιαγιᾶς ἐκύτταξαν τὰ ἰδικά του μὲ μεγάλην ἀνησυχίαν· ἐνθυμεῖτο πολὺ καλά, ἀλλὰ τί εἶχαν νὰ κάμουν τὰ φουντούκια μὲ πρᾶγμα τόσον σπουδαῖον, ὅσον ὁ γάμος τῆς μόνης ἐγγονῆς των;

Ὁ καλὸς παπποῦς ἐπροσποιήθη ὅτι παρετήρει ἕνα δένδρον τοῦ ὁποίου τὰ γερμένα κλαδιὰ εἶχαν ἀνάγκην στηρίγματος, ἀλλ' ἡ γιαγιὰ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ φόρεμα....

—Εἶνε αὐτὴ ἡ ἴδια φουντουκιά, εἶπε—διότι εἶνε παλαιὸν δένδρον—ἡ ὁποία ἦτο τόσον φορτωμένη ἀπὸ φουντούκια τὸ ἔτος ὅπου....

—Ἠξεύρω, ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ καλὸς παπποῦς, προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ, ἀλλὰ τὸν ἐκρατοῦσε καλά.

— Ἤμουν ἐδῶ, καὶ εἶχα κόψει ὅλους τοὺς καρποὺς τῶν χαμηλῶν δένδρων, ὅταν ἤλθατε.... Σὺ φίλε μου, ἐτελείωσες τὸ ἔργον μου καὶ ὅσον τὰ φουντούκια ἔπεφταν μέσα εἰς τὴν ποδιά μου, τὰ μάτια σου ἐγίνοντο περισσότερον φλύαρα· τὸ τελευταῖο μπουκέτο, σὺ νομίζω, τὸ ἔβαλες εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου τὸ ἐκάρφωσα ἐδῶ.

— Ἀγαπητή μου γυναῖκα, ἐψιθύρισεν ὁ καλὸς παπποῦς.

— Καὶ μοῦ εἶπες ταὐτοχρόνως:—Ματθίλδη, ἐὰν οἱ γονεῖς σου ἀρνηθοῦν νὰ μᾶς ὑπανδρεύσουν, θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου·

— Καὶ μᾶς ὑπάνδρευσαν, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς τριάντα ἑπτὰ ἔτη τώρα, συνεπέρανεν ὁ γέρων.

— Καὶ δὲν εἴμεθα πλούσιοι, ἐγίναμεν.... τὰ παιδιὰ θὰ γίνουν.... Ἐνθυμεῖσαι;

Δὲν εἶπε περισσότερα, διότι πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι διευθύνοντο πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὡμίλησαν κατόπιν διὰ μακρῶν.

— Πρέπει νὰ στενοχωρηθῶμεν ὀλίγον, εἶπεν ὁ παποῦς, καὶ ν' αὐξήσωμεν τὴν προῖκα.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ γιαγιά, θὰ τὸ κάμωμεν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

— Καὶ οὕτω τὰ καϋμένα τὰ παιδιὰ θὰ ἔχουν μαζὶ μὲ τὸ ψωμί των λιγάκι βούτυρον....

— Καὶ ἐν ὅσῳ εἶνε νέοι, ἐτελείωσεν ἡ γιαγιὰ μειδιῶσα, θὰ ἔχουν ἐπίσης καὶ φουντούκια.

(Henry Créville)

ΟΙ ΑΝΑΚΗΡΥΧΘΕΝΤΕΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

ΜΕΧΡΙ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σταδίου.

Γυμναστικαὶ ὁμάδες: 1. Νορβηγοὶ καὶ Δανοί. 2. Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοί. Αἱ Δανίδες καὶ οἱ Σουηδοὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Δρόμος 100 μέτρων: Ἄρτσι Χαν. Ἀμερικανός.

» *5 μιλίων*: Χώτρεϋ. Ἄγγλος.

Ἁπλοῦν ἅλμα ἄνευ φορᾶς: Ἕβρη Ραίν. Ἀμερικανός.

Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ: Γουδέρ. Γάλλος.

Ἅλμα εἰς μῆκος μετὰ φορᾶς: Πρινστάϊν Μάγερ. Ἀμερικανός.

Ἀκόντιον: Λίνδβερ, Σουηδός.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

[Ἄρθρον τοῦ διασήμου Γερμανοῦ ἀρχαιολ Φουρτβαϊγκλερ]

Ἄνευ τινὸς ὑπερβολῆς δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἑλληνικὴ τέχνη δὲν ἠμπορεῖ νὰ νοηθῇ ἄνευ τῆς ἑλληνικῆς γυμναστικῆς. Τὰ δύο ταῦτα συνδέονται ἀχωρίστως μετ' ἀλλήλων.

Ὁ σύνδεσμος οὗτος καταφαίνεται ἀμέσως ὡς παραλληλίσῃ τις τὴν ἑλληνικὴν τέχνην πρὸς τὴν τέχνην ἄλλων λαῶν· ἡ κυρία διάκρισις τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι ἐκείνη ἀγνοεῖ τὸ διὰ τῆς γυμναστικῆς διαπλασθὲν σῶμα. Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν περίοδον τῆς διαρκείας τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης, ἐκυριάρχει αὐτῆς ἀντίληψις τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος βασιζομένη ἐπὶ τύπου, ἀφ' οὗ ἔλειπεν ἐντελῶς ἡ γυμναστικὴ διάπλασις.

Αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία, ἕνεκα τῆς ὁποίας ματαίως ζητεῖται εἰς τὴν πλαστικὴν τῶν Αἰγυπτίων ἔκφρασις δυνάμεως καὶ ἐνεργείας, παρίστανται δὲ τὰ ἀπεικονιζόμενα πρόσωπα ἄνευ ἰδίας θελήσεως καὶ ζωῆς. Ὅλως ἀλλοῖα εἶνε καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχαιότερα ἑλληνικὰ ἀγάλματα, ἂν καὶ ἡ ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης ἐξάρτησις αὐτῶν εἶνε μεγάλη. Διαφαίνεται εἰς αὐτὰ τάσις ἀπομιμήσεως σώματος μορφωθέντος διὰ τῆς γυμναστικῆς, ὅσῳ δὲ ἀδέξιοι καὶ ἂν εἶνε οἱ πρῶτοι καλλιτέχναι καὶ ἀνίκανοι εἰς τὴν ἀνάπλασιν τῶν ἀνθρωπίνων μυώνων, οὐχ ἧττον ἀμέσως νοεῖ τις, ἐκ ποικίλων χαρακτήρων τῶν ἔργων των, ὅλως διάφορον τάσιν· ἡ στάσις τῶν ἀγαλμάτων δὲν εἶνε νεκρά, ἀλλὰ πλήρης ἐνεργητικότητος, ἡ δὲ ἔκφρασις ζωηρὰ καὶ ὑπερήφανος. Πρὸ πάντων ὅμως καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πρώτη τέχνη, ἡ εὑρισκομένη ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν Αἰγυπτίων, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς ἀνδρικῆς μορφῆς πᾶν εἶδος καλύμματος καὶ ἀφίνει τὸ σῶμα ἐλεύθερον νὰ φαίνεται εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τῆς γυμναστικῆς ἀναπτυχθεῖσαν δύναμιν.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, τῆς χαραχθείσης ὑπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἐπροχώρησεν ἡ ἑλληνικὴ τέχνη, κατευθύνουσα τὸ ἰδεῶδές της εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ ἀνδρικοῦ ἀθλητικοῦ σώματος. Εἰς τοῦτο ἵσταται μόνη, ἐν ἀντιθέσει ὄχι μόνον πρὸς τὴν αἰγυπτιακήν, ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς ἀνατολικὰς καὶ βαβυλωνικὰς—ἀσσυριακὰς τέχνας. Ἄλλως τε καὶ ἡ μετὰ τέχνης ἐνεργουμένη γυμναστικὴ εἶνε ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν μόνον τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ Ἕλληνες ᾐσθάνοντο, ὅτι ἡ γυμναστικὴ εἶνέ τι ἰδιάζον εἰς αὐτούς, διακρίνον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Μετὰ περιφρονήσεως ἔβλεπον οἱ ἡλιοκαεῖς Ἕλληνες τὰ ἁβρὰ καὶ λευκὰ σώματα τῶν Περσῶν. Ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος, ἀπογυμνώσας ποτὲ αἰχμαλώτους Πέρσας, ἔδειξεν αὐτοὺς εἰς τοὺς στρατιώτας του, οὗτοι δὲ ἐγέλασαν διὰ τοὺς θυληπρεπεῖς ἀντιπάλους των.

Οἱ Ρωμαῖοι, ὡς ἀπεμιμήθησαν βραδύτερον τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν τέχνην τῶν Ἑλλήνων, οὕτω καὶ τὴν γυμναστικήν των, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσουν πράγματι νὰ ἐπιβάλλουν αὐτήν.

Ὅπου ἔλειπεν ἡ γυμναστική, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθῇ εἰς τὴν τέχνην πλήρης διαμόρφωσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Εὐκόλως, ἐννοεῖται, διατί ἡ τέχνη τοῦ μεσαιῶνος ἀπέχει πολὺ τῆς ἀντιλήψεως ἐκείνης. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Ἀναγέννησις ἀποδίδει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἰς τὴν τέχνην οὐχὶ ἐξ ἰδίας αὐτοτελοῦς ἀντιλήψεως, ἀλλὰ μόνον κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀρχαίων, τὸ αὐτὸ δὲ εἶνε ἀληθὲς καὶ διὰ τὴν νέαν καὶ νεωτάτην τέχνην. Σήμερον χρησιμεύει μὲν ἐνίοτε ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος ἀθλητὴς ὡς ὑπόδειγμα, κυρίως ὅμως ἡ ἀρχαία τέχνη εἶνε ἡ παρέχουσα τὰ πρὸς ἀπομίμησιν δείγματα. Ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης δὲν ἀνεγεννήθη καλλιτεχνικὴ τάσις, πράγματι καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ζητοῦσα τὴν καλλιτεχνικὴν ἀναπαράστασιν τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς μορφωθέντος σώματος.

Ἡ ἔλλειψις αὕτη δὲν ἔγκειται εἰς τὴν μὴ διὰ τῆς γυμαστικῆς ἄσκησιν. Οἱ Ἄγγλοι, εἰς οὓς παιδιόθεν ἡ ἄσκησις τοῦ σώματος εἶναι γενικῶς διαδεδομένη, γίνεται δὲ καὶ μετὰ πολλῆς μεθοδικότητος, παρουσιάζουν τὴν βάσιν ἐκείνην, ἥτις εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀναπαράστασιν τοῦ σώματος. Ἀλλὰ λείπει κάτι ἐπίσης πολὺ σπουδαῖον, λείπει ἡ παρατηρητικότης εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ὁ πόθος τῆς ἀπολαύσεως τῶν σχημάτων τοῦ σώματος, λείπει δὲ καὶ ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ περιέργεια διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνάπλασιν τῶν σχημάτων αὐτῶν. Ἡ ἔλλειψις αὕτη θὰ βαρύνῃ ἄρά γε πάντοτε τὸν πολιτισμόν μας, ἢ θ' ἀναβλαστήσῃ πάλιν ἡ πρὸς τοῦτο ἱκανότης; Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος κεῖται εἰς τὸ μέλλον.

Μόνον ἅπαξ ἀπαντᾷ ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ—παρὰ τοῖς Ἕλλησιν—ἡ σύγχρονος ἀνάπτυξις καὶ ἡ διὰ τῆς γυμναστικῆς μόρφωσις τοῦ σώματος καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυία.

Ἡ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης γενομένη ἀναπαράστασις τοῦ διὰ τῆς γυναστικῆς ἐξωραϊσθέντος σώματος, εἶναι δημιουργία ἐπίσης τόσον ὑψηλή, ὅσον καὶ ἡ τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος. Ὅπως τὸ δρᾶμα ἀνεπτύχθη σχετικῶς ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἅμα ὡς ἀνεφάνησαν οἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖοι παράγοντες, οὕτω καὶ ἡ δημιουργία τῆς τέχνης ἐπέδρασεν ἐπὶ μακρόν, ἡ δὲ ἐπιρροή της πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ ἔχῃ ἐξαντληθῇ. Οἱ χρόνοι τῆς κλασικῆς Ἑλληνικῆς πλαστικῆς συμπίπτουσιν ἀκριβῶς μὲ τοὺς χρόνους τῆς ἀναπτύξεως τοῦ δράματος, δηλ. κατὰ τὸν πέμπτον π. Χ. αἰῶνα. Ἂν καὶ ἡ τέχνη τοῦ 4ου αἰῶνος εἶναι ἀκόμη πολὺ πλουσία εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ γυμνοῦ σώματος δὲν ἠδυνήθη τίποτε οὐσιῶδες νὰ προσθέσῃ. Ὅ τι δὲ προσθέτως ἠθέλησε νὰ κάμῃ, νὰ προσλαμβάνῃ δηλ. λεπτομερείας ἐκ τῆς φύσεως, ἠπείλει νὰ βλάψῃ τὰ θεμέλια τοῦ ἐπιτευχθέντος μεγαλείου τοῦ τύπου. Οἱ κατόπιν χρόνοι, καθ' οὓς εἶχε ναρκωθῇ ἡ δημιουργικὴ δύναμις, ἐπανῆλθον εἰς τὰ μεγάλα παραδείγματα τοῦ 5ου αἰῶνος. Τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορας καὶ ἡγεμονόπαιδας, ὅταν ἐζήτουν νὰ παραστήσουν αὐτοὺς ὡς ἥρωας γυμνούς, τοὺς ἔπλαττον κατὰ τὰ ὑποδείγματα τῆς κλασικῆς τέχνης τοῦ 5ου αἰῶνος. Ἴδιον Ρωμαϊκὸν ἰδεῶδες δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ βλαστήσῃ τοιοῦτο, ἐλλειπόντων τῶν ἀναγκαίων παραγόντων. Χάρις ὅμως εἰς τὴν ἄφθονον παραγωγὴν τῶν Ρωμαίων, ἔφθασε καὶ μέχρις ἡμῶν ἡ τοιαύτη ἀναπαράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ὁμιλῶν περὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα, ὡς περὶ ἐνιαίου τινος, δὲν λησμονῶ ὅτι ἐγγυτέρα παρατήρησις καταδεικνύει διαφορὰς ποικίλας μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικῶν τῶν χρόνων ἐκείνων. Οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀπὸ ἀποστάσεως γενομένην ἐπισκόπησιν ἡ ἀναπαράστασις τοῦ σώματος κατὰ τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φαίνεται ὡς προερχομένη ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως. Παρὰ τὰς παραλλαγὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων καλλιτεχνικῶν, τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐκχέεται ἐξ ὅλων τῶν δημιουργημάτων των.

Λιθοβολία: Ν. Γεωργαντᾶς. Ἕλλην.
Σφαιροβολία: Σέριδαν. Ἀμερικανός.
Πάλη: Βάτζιλ. Αὐστριακός.
Ἄρσις βαρῶν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν: Τόφκλος. Ἕλλην.
Ἄρσις βαρῶν δι' ἑκατέρας τῶν χειρῶν: Στάϊμπαχ. Αὐστριακός.
Πάλη μέσων βαρρῶν: Βέκμανν. Φιλλανδός.
Ἀναρρίχησις ἐπὶ κάλω: Ἀλιμπράντης. Ἕλλην.

Ἀγῶνες εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον.

Ἀγὼν βολῆς δι' ἐλευθέρου περιστρόφου: Γ. Ὀρφανίδης. Ἕλλην.
» *διὰ στρατιωτικοῦ τουφεκίου*: Richardet. Γάλλος.
» *διὰ περιστρόφου ὑπηρεσίας*: Tendonier. Γάλλος.
» *διὰ στρατιωτικοῦ περιστρόφου*: Richardet. Ἐλβετός.
» *διὰ πιστολίου μονομαχίας*: Σκαρλάτος. Ἕλλην.
» *διὰ κυνηγετικοῦ ὅπλου* Μέρλιν. Ἕλλην.
» *διὰ τουφεκίου Γκρά*: Moreau. Γάλλος.
» » » *κατὰ διπλῶν πηλίνων δίσκων*: Σίδνεϊ Μέρλιν. Ἄγγλος.

Εἰς τὸ Ζάππειον.

Ξιφασκία: Dillon. Γάλλος.
Τριγωνικὸν ξῖφος: Λογαχὸς Falaise. Γάλλος.
Ξιφασκία ὁμάδων: Γαλλικὴ ὁμάς.

Εἰς τὸ Νέον Φάληρον.

Ναυτικὰ ἀγωνίσματα.

Ἀγὼν τετρακώπων λέμβων: Ἰταλοί.
» *ἑξακώπων λέμβων*: Ἰταλοί.
Ἀγὼν λεμβοδρομίας 160 μέτρων: Ἰταλοί.
Ἀγὼν δεκαεξώπων λέμβων πολεμ. ναυτικοῦ: Ἕλληνες ἐκ τῆς Θωρακοβάριδος Ὄλγας.
Ἀγὼν δικώπου λέμβου μεθ' ἑνὸς ἐρέτου: Γάλλοι.
» δικώπων λέμβων μετὰ δύο ἐρετῶν καὶ πηδαλιούχου 1000 μέτρων: Ἰταλοί.
Κολυμβητική: Τετρακοσίων μέτρων Chaif, Αὐστριακός.
» Ἑκατὸν μέτρων: Δάνιελς, Ἀμερικανός.

Ἐν ὅλῳ μέχρι τοῦδε ἔχομεν ὀκτὼ Ἕλληνας Ὀλυμπιονίκας.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται καλλίτερον, εἰς ὅσα λέγει διὰ τοὺς ἄλλους, παρὰ εἰς ἐκεῖνα ὅπου λέγει διὰ τὸν ἑαυτόν του.

—

Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τὸν ἑαυτόν του. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν κάμνει νὰ τὸ πιστεύσῃ, εἶνε ὅτι δὲν τὸν ἀγνοεῖ, τολμᾷ ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

—

Δὲν εἶνε χειρότερος μωρός, ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου ἔχει ἀξίαν, διότι μεταχειρίζεται τὴν ἀξίαν ταύτην καὶ διὰ νὰ κρύπτῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν μωρίαν του, ἢ διὰ νὰ τὴν θεωρῇ πάντοτε ὡς τὴν μεγαλειτέραν του ἀξίαν.

Ἡ κλωστὴ διὰ τῆς ὁποίας ἑνώνουν ἐκ νέου τὰς διακοπείσας φιλίας, εἶνε κλωστὴ ἀράχνης.

—

Εἰς τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον λέγεται δι' ἡμᾶς, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μας, ὑπάρχουν ἀλήθειαι τὰς ὁποίας δὲν τολμοῦν νὰ μᾶς εἴπουν κατὰ πρόσωπον. Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ τὰς ἀναγνωρίσωμεν, καὶ ὅσον δυσάρεστος καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀνακάλυψις, ἂς ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ αὐτήν. Ἔχομεν τόσον συμφέρον νὰ μὴν ἀπατώμεθα διὰ τὸν ἑαυτόν μας, ὥστε πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐναντίον μας κακολογίαν.

—

Νομίζετε ὅτι δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα; Πλάνη. Αὐτὸ εἶνε μόνον δι' ὅσους ἔχουν συμφέρον πρὸς τοῦτο.

—

Νὰ ἐξομολογούμεθα τὰς ἀπογοητεύσεις μας εἶνε ὁ μόνος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ φιλοτιμία μας μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ὁμολογοῦμεν τὰς πλάνας μας.

—

Ἡ ὡραιότης τῆς ὑπακοῆς εἶνε εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συγκαταθέσεως.

—

Οἱ γέροντες μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ μάθωσί τι ἀναμασῶσι ἀδιακόπως, ὅπως τὰ βόδια, τὰς παρελθούσας σκέψεις των.

—

Τὰ μάτια τὰ ὁποῖα βλέπουν τὴν ψυχήν, εἶνε τὰ μάτια ἐκείνων ὅπου μᾶς ἀγαποῦν.

—

Διὰ τὰς ὑπολήψεις αἱ ὁποῖαι ἔγιναν διὰ τῆς ἀξίας καὶ τῆς τιμιότητος, ἡ συκοφαντία εἶνε ὡς χωνευτήριον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέρχονται καθαρότεραι.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν σχολήν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26 ἔφθασαν αἱ νέαι παραγγελίαι καπέλλων καὶ εἰδῶν τοῦ τμήματος τῆς πιλοποιΐας διὰ τὴν ἐαρινὴν καὶ θερινὴν περίοδον. Εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν καλλαισθησίαν τῶν καπέλλων τοῦ τμήματος τούτου, τοῦ ἀνακαινισθέντος παρὰ τῆς διακρινομένης διὰ τὸ γοῦστο της πιλοποιοῦ κ. Λεούση, προστίθεται ἡ ἄμεσος ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας καὶ αἱ ἐξαιρετικῶς εὐθηναὶ τιμαί. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν κυριῶν. Ἡ ἀποστολὴ καπέλλων εἰς τὰς ἐπαρχίας γίνεται παρὰ τοῦ τμήματος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΠΕΡΙΓΓΕΡ

Διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν ἀγώνων, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὁποίων πολλαὶ καὶ πολλοὶ ἐπισκέπται τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν τὰς φωτογραφίας των, συνιστῶμεν τὸ φωτογραφεῖον Μπέριγγερ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας Ὁ κ. Μπέριγγερ πλὴν τῆς καλλιτεχνικῆς τελειότητος τῶν φωτογραφιῶν του, διακρίνεται καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ ἁβρότητά του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς λογικὰς τιμάς του.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ